

## OVERWEGING 12 juli 2020

Beste gebrekkige mensen,

De filosoof Kierkegaard vindt preken in de kerk overbodig. De bijbeltekst is een brief van God aan jou persoonlijk. Hij adviseert om in de eerste persoon enkelvoud naar de tekst te luisteren. Als je gelijkenis van de Zaaier leest, lees dan:

Ik ben de zaaier. Bij mij valt het zaad langs de weg. Het valt bij mij op rotsachtige bodem, op de distels en in goede grond. Na de schriftlezing dus geen preek, maar tien minuten stilte. Tijd om het verhaal toe te laten. Wat heeft het verhaal mij te vertellen? Tijd om mezelf te ontmoeten: Staan er in mijn zielenakker distels? Zijn er in mij kwetsuren, trauma's? Begoochelt rijkdom mij? Kierkegaard vindt dat je dit aanvaardend en mild mag gaan doen. "Accepteer dat je zo bent", zo zegt hij.

Wat betekent deze parabel voor mij? Ik ben van het verhaal gaan houden de afgelopen weken. Het kreeg nog meer diepte en schoonheid door Anke die op mijn voicemail stond. En het gesprek wat we erna voerden. Daarover wil ik u iets vertellen: Anke, een goeie vriendin, heeft jaren in de Wonne in Enschede gewoond. Een oud-klooster waar daklozen en mensen in crisis worden opgevangen. Anke heeft bijna twee jaar behoorlijk ziek thuis gezeten. Het gaat gelukkig weer een stuk beter. Ze probeert de draad weer op te pakken. Ze overweegt binnenkort vrijwilligerswerk te gaan doen bij Buurtbemiddeling. Een boek over geweldloze communicatie heeft haar geïnspireerd. Ze vertelde: "Bij burenruzies biedt gemeente Nijmegen getrainde vrijwilligers aan. Zij helpen de burens die een conflict hebben om met elkaar in dialoog te gaan. Dus niet schelden

bij geluidsoverlast, maar zeggen : 'Ik heb slaapdienst gehad. Ik heb rust nodig. Zou je aub de muziek wat zachter willen zetten?'

Je kunt er zo aan meewerken dat er vrede ontstaat tussen mensen.

Dat lijkt me zo fijn om te doen. Ik word heel blij als mensen open en geweldloos communiceren. Mensen gaan zich dan verbonden voelen met elkaar. Ik wil zo graag ieder mens respecteren en in zijn waarde laten. Ieder mens leren zien zoals hij is. En tegelijk voel ik de laatste tijd veel boosheid naar mensen. Enorme boosheid zelfs. Ik ben mij steeds

meer bewust geworden van mijn verbondenheid met alles wat leeft.

Ik verlang er heel erg naar dat andere mensen dit ook ervaren en zo gaan leven. Maar juist nu leven mensen zo niet-verbonden met elkaar. Het is verschrikkelijk hoe wij mensen omgaan met dieren, planten, met elkaar. Als ik iemand zie rijden in een hele grote auto denk ik: 'Waar jij nu in rijdt, daar kunnen drie gezinnen een jaar van eten. Hoe kun je dit verantwoorden voor jezelf? Ik voel zelfs agressie opkomen. Ik schrik van mezelf en denk: Dit is allemaal ook niet zo verbonden en verbindend... Ik wil zo graag liefde. Ik wil het te graag, geloof ik. Hoe harder ik dit wil, hoe harder de andere kant in me naar boven komt. Ik vraag me af: Kan ik wel niet-oordelend bij zo'n burengesprek aanwezig zijn?

Beste Anke, zoals ik deze parabel aanvoel:

Wat fijn dat er al zoveel zaad in goede aarde is gevallen bij jou. Je wilt van harte meewerken dat er vrede ontstaat tussen burenen die ruzie hebben.

Je ervaart de Bron van het Leven voelbaar aanwezig in alles wat ademt, leeft en zich ontwikkelt. Je voelt je diep verbonden met mensen, dieren, planten.

Maar je hebt ook de moed om jouw distels, jouw agressie en boosheid, recht in de ogen te kijken. Je durft het zelfs aan

vrienden te laten zien. Hoe belangrijk, hoe helend is het dat mensen ook hun donkere kanten met elkaar delen. En wat ik jou toewens: Aanvaard ook de distels, rotsachtige grond in jouw zielenakker. Zo heeft de Bron van het Leven, zo heeft God jou gewild. Hij heeft ons met ons gebreken over de wereld gezaaid. Leef niet onder je stand, maar er ook niet boven. En vertrouw dat de zaadjes van vrede en eerbied voor het Leven verder zullen groeien in jouw hart en vrucht zullen dragen. Dertigvoudig...zestigvoudig... misschien wel honderdvoudig.... Amen.